

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁν ἔκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτακόσια καὶ ἑνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μερὶς στὸν ψεύτα τὸν ντυμένο.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ἔμωσ μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α καὶ ἴ σ τ ὸ χ ἔ ρ ἰ.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶν δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνδεκάτη Δεκεμβρίου
καὶ ἐκλογὴ τοῦ Προεδρείου.

Πούντος ἑξακόσια σὺν ὀδοντασίην
καὶ περισσευμάτων ποταμὸς θὰ τρέξη.

Γεραῖοι καὶ ὁ Ρωμῆος πετῶν τῶν Ἡγεμόνων τῶν Κρητῶν.

Σὺν καὶ σήμερα πατοῦσε τὸ παιδί τοῦ Βασιληᾶ
τὸ προσκυνητὸ σου χῶμα,
μὰ δὲν ἄπλωνε κλωνάρια φουντωτὴ πορτοκαλιὰ
καὶ αἵματ' ἀχνίζαν ἀκόμα.

Τώρα Πρίγκηψ τιμημένος ἐδειπλῶνει ἴσθον ἀέρα
πολυζήλευτη παντιέρα,
πῶρ ἀνδρίζεται, προκεβί, καὶ τὴν νεζότη τῆ χρυσῆ
τὴν σκορπᾶ παρηγορήτρα σ'τῆς ἀνδρείας τὸ νησί.

Τώρα Πρίγκηψ τιμημένος κάθε δάκρυ τῶν στεγνῶνει,
καὶ βαστώντας τῆς εἰρήνης τὰ πολύκαρπα κλωνάρια
γελαστὰ καὶ ἀγαπημένα χαιρετὰ καὶ στεφανῶνει
τὰ βουνὰ τῶν πολεμάρχων, τῶν βουνῶν τὰ παλληκάρια.

Νέα τοῦ Κόννη νίκη γιὰ τὸ Προεδρῆλιον.

Ἐξημέριον Σαββάτο,
Προεδρεῖον ἐκλογῆ,
καὶ ἦλθαν στρουγγίαι ἄνω κάτω
καὶ βαρβάτοι στρατηγοί.

Μὰ καὶ ὁ Μπουλλερ Θεοδωρῆ
ἦλθε πρώτος ἐνωρίς,
καὶ ἄρχισαν μαζί καὶ γόρρα πῶρ νὰ βάλουν ὄμαδὸν
καὶ ἔρρευε αἶμα πρὸ ποδῶν.

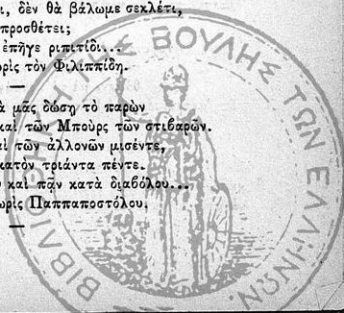
Ἄλλ' ὁ Μπουρὸς Θεοτόκης δίχως τίποτα νὰ ἴπῃ
ἔστησε κρυφὴν παγίδα,
καὶ ὑπεχώρησαν ἀτάκτως ὁ σὴρ Μπουλλερ καὶ οἱ λοιποὶ
ἴσθων κουκίων τὴν καταγίδα.

Χαῖρε, πότνια πατρίς,
ἴπῃε ὄρομο τὸ ρημάδι...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς
καὶ χωρὶς τὸν Φωτιάδη.

Ἄχι ἂν ἤρξατο καὶ τοῦτος θάταν ἕνας πρὸ πολὺ
ἴσθου Σαββάτου τῆ Βουλῆ.

Ἄλλ' ἢς εἶναι, δὲν πειράζει, δὲν θὰ βάλουμε σκελί,
ἕνας ψῆφος τί προσθέτεις;
Πάλι καὶ χωρὶς αὐτὸν τοὺς ἐπίγειο ριπιτίδι...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς τὸν Φιλίππιδι.

Ἄν ἐπρόφθανε καὶ ἐκεῖνος νὰ μᾶς δόσῃ τὸ παρὸν
ποῖος θρίαμβος τοῦ Κρόνη καὶ τῶν Μπουρῶν τῶν στίβαρων.
Σέντε μέντε κουντεσίοντε καὶ τῶν ἄλλων μισίντε,
θὰ κερδίσαμε τὴν νίκη μ' ἑκατὸν τριάντα πέντε.
Ὅμως καὶ χωρὶς αὐτὸν πᾶν καὶ πᾶν κατὰ διαβόλου...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς Πικπαπιστοῦλου.

"Αχ! ἂν ἤρχετο κι' αὐτὸς φαντασθεῖτε τότε κλέη,
πέρανε τὴν Λαϊδουσιμῆ, πέρανε τὴν Κιμπερλεῦ,
κι' ἔως πέρα 'στὴν Ὁράγγη
θὰ τοὺς πέρανε παλάγγη,
κι' ὁ Γκατάρ κι' ὁ Φρέντς κι' ὁ Ρόμπερτς θὰ λουράζαν δι-
θὰ 'κερβίζαμε τὴν νίκη μ' ἑκατὸν τριάντα ἔξη. [Χωρὸς λίζι,

Γειά σου, Κόντη, γειά σου, Ἱόγια,
Ξανακτύπα τους γερά,
κι' ἔκου γύρω μοιρολόγια
καὶ μπὲ μπὲ λυπητέρη
κάθε στρουγγὰς ἔχθρικής, κάθε τράχου καὶ κατσίκας...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάλλη κι' ὁ Κοττίκας.

Κὺρ Κοττίκας, κὺρ Κοττίκας, πὺς μᾶς τᾶκανες αὐτά;
ποῖα δόξα περὶσθ
ἂν ἐπρόφθαιες καὶ σὺ,
μὲς 'στοὺς ἑκατὸν τριάντα θὰ προσθέταμε κι' ἑφτά.

Πλὴν ἄς εἶναι, μὴ λυπηθεῖς, καὶ σηκώστε τῆς ἐλπίδας,
κι' ὁ Κοττίκας σὺν τοὺς ἄλλους θάχε φαίνεται δουλειὰς,
ὅμως καὶ χωρὶς αὐτὸν ἔφαγαν σπουδαῖο τράκο...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς τὸν Κοσσονάκο.

"Αχ! ἂν ἐπρόφθαιες καὶ τοῦτος, τότε νίκη κατὰ πάντα
καὶ στεφάνι διαλεκτό,
καὶ 'στοὺς ἑκατὸν τριάντα
θὰ προσθέταμε κι' ὀκτώ.

"Ὅμως καὶ χωρὶς ἐκεῖνον ἤπρην τοῦμα τὰ Ζαγάρια
καὶ τοὺς βάλλαμε ντακίνο καὶ τὰ ὄσφ των τὰ ποδάρια
'στὸ γροβάκι τὸ στενὸ τῆς γνωστῆς τῆς Σταχτοπούτας...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάνα κι' ὁ Κανούτας.

Κὺρ Κανούτας, κὺρ Κανούτας,
τεῖναι τοῦται τεῖναι τοῦται;

"Ἄλλ' ἄς εἶναι, μὴ λυπηθεῖς, καὶ βραῖτε τὰ σκυλιὰ,
κι' ὁ Κανούτας σὺν τοὺς ἄλλους θάχε φαίνεται δουλειὰ,
ὅμως καὶ χωρὶς αὐτὸν θὰ τοὺς φάη μαῦρο φίδι...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς τὸν Τσαμαγκιῶδη.

"Αχ! κι' αὐτὸς ὁ Τσαμαγκιῶδης νὰ μὴ ἔλθῃ μὲς 'στὴν ὄρα,
ποῦ τοὺς ἔδιναμε σπαλιόρα.

"Ἄν ἐπρόκανε καὶ τοῦτος θάχουμ' ἑκατὸν σαράντα
καὶ θ' ἀνέβαινε τῆς Λόντρας τὸ νοσοκομῆτι κι' ἡ ράντα.

Μὰ καὶ δίχως Τσαμαγκιῶδη κατεβάσανε ταυτιὰ,
τσακιμακίστρεπας ἴνιγκαν, ποῦ δὲν πᾶνονε φωτιὰ,
κι' ἔπεσε φαρῶς πλατὺς κάθε πρῶτος κατεπάνος...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάλλη κι' ὁ Κατσάνος.

"Αχ! ἂν ἤρχετο καὶ τοῦτος, τότε μάτια γουρλωμένα,
τότε μία κι' ἄλλη στάνη
θᾶμενε μὲ τὸ κοτσάνι,
θὰ 'μετροῦσε κι' ὁ Πλατούτσας ἑκατὸν σαρανταένα.

Πλὴν καὶ δίχως τὸν Κατσάνον
γῦσπος ἴχθηκε παῖνων,
κι' εἶδε στάνη μιά φορὰ κάθε τελεῖγκας γκαθός...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάλλη κι' ὁ Ζερβός.

Πῶς δὲν ἐπρόφθασε καὶ τοῦτος 'στῆς Βουλῆς τὸ χαιμαδιὸ
νὰ μετρήσῃ κι' ὁ Πλατούτσας ἑκατὸν σαράντα ὄσφ;
Μὰ καὶ δίχως τὸν Ζερβὸ δέξια μᾶς ἦθαν ὄλα
καὶ τοῦ Μπουλλερ Θεοδωρῆ σιωποῦν τὰ τηλεβόλα.

Τοὺς ἐκάνανε τουλούρι,
πίστ' ἢ μύθη τοῦ Δραγοῦμη,
κόκκαλο κι' ὁ Δσιονάας, κι' ὁ Ζαμῆς κουντρουβάλα,
κι' ἔκοντῆνανε μὲς 'στ' ἄλλα
καὶ τὸ σκέλος τὸ μακρὸ τοῦ 'ψηλοῦ τοῦ Καραπάνου...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάλλη κι' ὁ Στεφάνου.

"Ἄν ἐμούντῳνας καὶ σὺ τὰς προζενικὰς συμβάσεις
κι' ἂν ἐπρόφθαιες εἰδὼ μὲ τὴν ψῆρο σου νὰ ὄρας,
τότε θᾶβλεπαν γιεμὰ μεγαλιότο καὶ Ζεαίρετι,
κι' ἑκατὸν σαράντα τρεῖς θὰ 'μετροῦσε τὸ Ντοβλέτι.

Μὰ κι' αὐτὸς 'στὴν Πόλι θᾶχῃ μὲ τοὺς Τούρκους ὑποβίσεις,
νὰ τελεῖωση τὰς συμβάσεις, νὰ συφιχῇ καὶ τὰς σχέσεις,
καὶ τοῦ 'στείλαμε κρυφῇ
γιὰ τὰ τριχόντα γραφῇ,
καὶ τοῦ γράφεμε νὰ στείλῃ γιὰ τῆς νίκης τὰ χαιμπερία
φρετζέδες καὶ πασοῦμα,
τοῦ χατζῆ Μπεκίρ σέκίρα,
τοῦ χατζῆ Μπεκίρ λουκούμα.

Νέα νίκη τῆς μερῆδος,
νὰ δόξα τῆς πατρίδος,
πέρουν τέλος κι' αἱ συμβάσεις Τουρκαλῶδων καὶ Ρωμηῶν
καὶ μαζί με πλείονος σχέσεις Ὁθλίστικα χαρμερῶν;
κι' ἀπὸ τὴν Σταμπουλ μᾶς γράφουν κι' ἀπὸ τὸν Ντολμᾶ
γιὰ τὴν νίκη κι' ἐκεῖ πέρα πὺς ἐκάνανε σουζέ. Μπαξέ

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

(Διάλογος πρὸς χάριν Ἀννίου τοῦ κλεινοῦ,
πανηγυριν τελοῦντος ἀπὸ τὰς λαμπροτέρης,
ἀπαγγελθείς ἐντίχως πρὸ ντιστιγμῆ κοινοῦ
εἰς τὸ γινωστὸν Ὁδισιὸν τὸ χθεινὸν ἑσπέρας.)

Π. — Λοιπὸν τὸν ζέριες, Φαδουλῆ, τὸν Ἄννιο τὸν Μπάμπη,
αὐτὸν, ὅπου 'στὰ πνεύματα τῆς Ρωμηροσύνης λάμπεις;
Φ. — Δὲν ἔγω κέρι, Περικλῆ, μήτε καιρὸ γιὰ χάσιμο...
Μπάρη τὸν Μπάμπη θὰ μοῦ πῆς, ποῦχει καὶ τὸ παράσημο;
αὐτὸν, ποῦ τὸν ἀπάντησα μὲς 'στῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα
κι' ἔνα παιδὶ τοῦ Βάπτισια κι' ἔγιναμε κουμπάροι;
αὐτὸν, ποῦ μᾶς ἐχόρτασε τριάντα χρόνια πνεῦμα,
καὶ καλαμποῦρι πεποκτὸ καὶ νοστιμὰ καὶ χᾶρι;
αὐτὸν, ὅπου παράδανε μὲ τὸ γραιφὶ τὴν πένα,
καὶ δίχως κᾶν διεραιμοῦ διάταγμα κανένα
ἐγίνηκε μονάχος τὸν 'στών τόπον τῶν πνευμάτων
ἀλαταποηκῆριος τῶν Ἀττικῶν ἀλάτων;
αὐτὸν, ποῦ τὸν κινῆγχαν κι' ἡ δόξαις κι' οἱ παράδες
ὄσως τῆς φρικῆς Ἐριννὸς ἐκείνον τὸν Ὀρίστη;
αὐτὸν, ποῦ κατεπλοῦτισε μ' ἄλλους καλαμαράδες,
ποῦχει κι' ἀμπέλια 'στῆ Βλοχιά, σπῆθια 'στὸ Βουκουρέστι,
κι' ἔχει καὶ κᾶτι συλλογαίς, ὄλα καὶ Κελντάνα,
Κυζικηοὺς καὶ Δρεκικοὺς κι' Ἠλιοσηλῆνᾶτας;
Π. — Ὅντως αὐτιχῆς κι' εὐδαίμων ὄσπως μὲς 'σ' αὐτὸν τὸν
καταντᾶ καλαμαράς, [τόσο